

Arrest

nr. 254 246 van 10 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 december 2020.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet. Hij verklaart dat hij zich sinds 8 à 10 maanden bekeerd heeft tot het christendom. Op Youtube bekeek hij een programma van A. R.. Hij is een tot het christendom bekeerde moslim. Hij legde alles goed uit en gaf hem meer inzicht in het christendom. Er is nog een ander Youtube-kanaal waar Z. A. B. Z. vergelijkingen maakt tussen de islam en het christendom. Ook A. W. en A. S. doen dit. Hij ging ook naar de kerk in Mechelen en Bockstael. Hij volgde ook les. Hij heeft ook twee Iraakse vrienden die ex-moslim zijn en hem helpen om zijn studie over het christendom verder te zetten. Hij neemt deel aan religieuze activiteiten bij de kerk en doet er als kapper aan vrijwilligerswerk. Hij heeft zich nog niet laten dopen maar dit zal in de toekomst gebeuren. Hij vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst gedood of verstoten te worden en hij zal er als murtad (afvallige) gezien worden. Hij legt geen nieuwe documenten voor maar stelt dat hij een bewijs kan vragen dat hij naar de kerk gaat.

In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen geloof kon gehecht worden aan zijn relaas. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 206 570 van 5 juli 2018.

In het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen geloof kon gehecht worden aan zijn relaas. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 230 384 van 17 december 2019.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke

punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Verzoeker wijst er op dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 7, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voren kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

6. Verzoeker betwist en bekritiseert doch weerlegt noch ontkracht de vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent zijn beweerd bekering: "Wat betreft uw bekering kan u het CGVS er niet van overtuigen dat u effectief bekeerd bent en dit niet een louter blote bewering is die u uit puur opportunistische redenen aanhaalt. In het kader van uw vorig verzoek werd vastgesteld dat u niet wist tot welke strekking in het christendom u zich wilde bekeren, u wist zelfs niet welke strekkingen er zo zijn noch wist u tot welke strekking de christelijke bijeenkomsten die u bijwoonde behoorden. U stelde ook dat het christendom u aansprak omdat men er het homohuwelijk toelaat, hetgeen echter alles behalve een aanvaardde aangelegenheid vormt in deze leer. Voorts had u bij de DVZ geen melding gemaakt dat u de islam niet meer volgde, dit terwijl volgens uw verklaring voor het CGVS dit toen al gaande was. In het kader van uw huidig verzoek verklaart u dat u op Youtube programma's bekijkt van moslims die zich

hebben bekeerd tot het christendom, dat u naar de kerk gaat en lessen volgt over het christendom, dat u deelneemt aan religieuze activiteiten bij de kerk en er vrijwilligerswerk verricht. Het kan goed zijn dat u dergelijke activiteiten verricht, maar dit wil echter niet zeggen dat u zich daadwerkelijk bekeerd heeft tot het christendom. In uw vorig verzoek werd immers vastgesteld dat u onaannemelijke en bedrieglijke verklaringen aflegde over uw intentie om zich te bekeren en u dit eerder uit opportunistische motieven aanhaalde. Deze vaststelling versterkte verder de eerder gemaakte conclusie in het kader van uw vorig verzoek omtrent uw beweerde homoseksualiteit, hetgeen compleet ongeloofwaardig werd bevonden en u aldus uit opportunistische redenen aanhaalde. Er kan trouwens worden opgemerkt dat u in het kader van uw huidig verzoek helemaal geen bijkomende verklaringen aflegt wat betreft uw beweerde homoseksualiteit, waardoor het opportunistische karakter ervan bijkomend wordt bevestigd. Video's bekijken van tot het christendom bekeerde moslims, lessen volgen over het christendom en deelnemen aan religieuze activiteiten in een kerk en er vrijwilligerswerk verrichten, wil niet ipso facto betekenen dat u ook daadwerkelijk oprecht bekeerd bent tot deze godsdienst. Deze door u beweerde activiteiten zijn immers niet zo moeilijk en kunnen dan ook volledig opportunistisch zijn. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u op geen enkele wijze aantoonde dat iemand in Irak op de hoogte zou zijn van uw voorgehouden bekering en dat u hierom in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U legt geen documenten voor wat betreft uw bekering maar stelt dat u een bewijs kan vragen dat u naar de kerk gaat. Er moet worden opgemerkt dat indien u een dergelijk bewijs zou voorleggen hiermee nog niet aangetoond zou zijn dat u daadwerkelijk bekeerd bent.”

7. Met zijn verwijzing naar een (internet)artikel betreffende de COVID-19-pandemie in Irak, heeft verzoeker niet aangetoond dat de ontwikkelingen van de COVID-19-pandemie in Irak een zodanig niveau zou bereiken dat hij bij terugkeer in dit land zou worden blootgesteld aan het risico van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het coronavirus niet uitgaat van, noch worden het virus en de ziekte COVID-19 veroorzaakt door een van de actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (RvS 20 oktober 2014, nr. 10 864 (c)) (zie in dezelfde zin HvJ, 18 december 2014, C-542/13, M'Bodj) (GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015, B.7).

8. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie waarnaar gerefereerd wordt waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. De (internet)artikels omtrent o.a. de protesten van de bevolking in Bagdad, vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande en kan deze voorgaande appreciatie ook niet ombuigen. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarnaar gerefereerd wordt niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Het reisadvies is bestemd voor reislustige Nederlanders en vormt geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus.

9. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij wel degelijk bekeerd is en dat zij reeds vroeger de intentie had. Zij wijst erop dat zij slechts een beperkte periode bekeerd is en dat zij al veel geleerd heeft over haar nieuwe religie. Zij stelt dat zij dan ook niet akkoord kan gaan met de stelling dat haar kennis onvoldoende is en benadrukt nogmaals dat rekening moet gehouden worden met het feit dat dit voor haar een nieuwe religie is.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting stelt wel degelijk bekeerd te zijn en dat zij reeds vroeger de intentie daartoe had, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vooreerst op volgend motief van de bestreden beslissing waaraan de verzoekende partij voorbijgaat:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt, m.n. u heeft zich bekeerd tot het christendom, kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, nl. u verklaarde de intentie te hebben zich te bekeren tot het christendom. Er moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.” (eigen onderlijning)

Verder herneemt de Raad in het licht van het betoog van de verzoekende partij betreffende haar voorgehouden bekering op volgende grond van voormelde beschikking:

“6. Verzoeker betwist en bekritiseert doch weerlegt noch ontkracht de vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent zijn beweerde bekering: “Wat betreft uw bekering kan u het CGVS er niet van overtuigen dat u effectief bekeerd bent en dit niet een louter blote bewering is die u uit puur opportunistische redenen aanhaalt. In het kader van uw vorig verzoek werd vastgesteld dat u niet wist tot welke strekking in het christendom u zich wilde bekeren, u wist zelfs niet welke strekkingen er zo zijn noch wist u tot welke strekking de christelijke bijeenkomsten die u bijwoonde behoorden. U stelde ook dat het christendom u aansprak omdat men er het homohuwelijk toelaat, hetgeen echter alles behalve een aanvaardde aangelegenheid vormt in deze leer. Voorts had u bij de DVZ geen melding gemaakt dat u de islam niet meer volgde, dit terwijl volgens uw verklaring voor het CGVS dit toen al gaande was. In het kader van uw huidig verzoek verklaart u dat u op Youtube programma’s bekijkt van moslims die zich hebben bekeerd tot het christendom, dat u naar de kerk gaat en lessen volgt over het christendom, dat u deelneemt aan religieuze activiteiten bij de kerk en er vrijwilligerswerk verricht. Het kan goed zijn dat u dergelijke activiteiten verricht, maar dit wil echter niet zeggen dat u zich daadwerkelijk bekeerd heeft tot het christendom. In uw vorig verzoek werd immers vastgesteld dat u onaannemelijke en bedrieglijke verklaringen aflegde over uw intentie om zich te bekeren en u dit eerder uit opportunistische motieven aanhaalde. Deze vaststelling versterkte verder de eerder gemaakte conclusie in het kader van uw vorig

verzoek omtrent uw beweerde homoseksualiteit, hetgeen compleet ongeloofwaardig werd bevonden en u aldus uit opportunistische redenen aanhaalde. Er kan trouwens worden opgemerkt dat u in het kader van uw huidig verzoek helemaal geen bijkomende verklaringen aflegt wat betreft uw beweerde homoseksualiteit, waardoor het opportunistische karakter ervan bijkomend wordt bevestigd. Video's bekijken van tot het christendom bekeerde moslims, lessen volgen over het christendom en deelnemen aan religieuze activiteiten in een kerk en er vrijwilligerswerk verrichten, wil niet ipso facto betekenen dat u ook daadwerkelijk oprecht bekeerd bent tot deze godsdienst. Deze door u beweerde activiteiten zijn immers niet zo moeilijk en kunnen dan ook volledig opportunistisch zijn. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u op geen enkele wijze aantoonde dat iemand in Irak op de hoogte zou zijn van uw voorgehouden bekering en dat u hierom in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U legt geen documenten voor wat betreft uw bekering maar stelt dat u een bewijs kan vragen dat u naar de kerk gaat. Er moet worden opgemerkt dat indien u een dergelijk bewijs zou voorleggen hiermee nog niet aangetoond zou zijn dat u daadwerkelijk bekeerd bent."

Door ter terechtzitting opnieuw het standpunt in te nemen dat zij wel degelijk bekeerd is en zij een poging tot verschoning lijkt te ondernemen voor haar beperkte kennis door aan te geven dat zij slechts een beperkte periode bekeerd is, al veel geleerd heeft en het voor haar een nieuwe religie betreft, kan de verzoekende partij niet overtuigen. De Raad stelt immers vast dat de verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die de in voormelde beschikking opgenomen grond in een ander daglicht kunnen plaatsen. Ze beperkt zich tot voormelde algemene beweringen en het aangeven het niet eens te zijn waarbij zij in wezen niet ingaat op de concrete vaststellingen opgenomen in voormelde beschikking, minstens slaagt zij er niet in hieraan afbreuk te doen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS